

trol. Ordet måtte ganske enkelt ikke bruges. Told og Skat skulle være en service for erhvervslivet.»

Resultatet blev forståeligt utilfredshed med et tilfældigt og uretfærdigt skattesystem; retsikkerhed for ærlige folk, der ikke alene betalte deres egen skat, men også skatten for undvigere og snydere; et erhvervs- og beskæftigelsesfjendsk skattesystem, som præmierede ejerne for at tømme virksomheden for kapital; et holdningskred, som gjorde ærlige skatteydere til grin og skabte heltestatus for dem, der lavede alle numrene, folk med høj moral var ikke i høj kurs. Og endelig må vi sige: Dermed et samfund, der blev undergravet af et holdningsmæssigt forfald, som havde sit udspring i regeringskontorerne.

Det ville være forkert at tegne et billede af, at hele denne ulykkelige udvikling skyldes én eneste person, nemlig Venstres skatteminister, hr. Anders Fogh Rasmussen. Han må bære hovedansvaret, men i begge de to store borgerlige partier var der flere centrale politikere, som arbejdede aktivt med på linjen.

I et svar til mig den 11. juni 1991 på spørgsmål nr. S 716 afviser den daværende industriminister, fru Anne Birgitte Lundholt, eksempelvis, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen overhovedet skulle interessere sig for indholdet i de regnskaber, som de fik ind. Derfor nægtede ministeren, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skulle interessere sig for ulovlige aktionærlån, der både blev lavet for at undgå at betale skat og for at tømme selskaberne for kapital.

At den daværende industriminister bevidst stækkede Erhvervs- og Selskabsstyrelsens mulighed for at udføre sit arbejde er en del af forklaringen på, at der gik så urimelig lang tid, inden der blev grebet ind over for selskabstømningerne. Der var simpelt hen ingen politisk vilje i den daværende KV-regering til at stille de pæne folk med de snuskede motiver til ansvar for deres handlinger.

Derfor er en stor del af den kritik, som fra tid til anden er rejst over for embedsmændene i de forskellige systemer, heller ikke fair. De gjorde bare det, de såkaldt ansvarlige ministre ønskede af dem.

Jeg kan godt forstå, at Venstre og De Konservative forsøger at løbe fra det ansvar, som de bærer i den stribe af sager, som vi nu mere end fire år efter kun er begyndt på. Jeg forstår godt, at de to partier ikke vil diskutere konsekvenserne af den politik, som de står for.

Men havde de to partier så bare erkendt, at de tog fejl, og at deres politik fik uacceptable konsekvenser, ja, så kunne vi i det mindste komme videre. Det gør de ikke. De fremturer i stedet med forslag om at genindføre de skatteregler, som var omdrejningspunktet for de mest bekestelige og mest usmagelige transaktioner. Så sent som for fire måneder siden, i december måned, foreslog Venstre og De Konservative at genindføre de gamle skatteregler om goodwill og om fortjenester ved salg af aktier og ejendomme. Det ville som hovedregel betyde, at den slags fortjenester igen gøres helt skattefrie. Det er ikke småpenge, vi taler om, det er trecifrede milliardbeløb. Det er slemt.

Endnu værre er det, at får de to partier magt, som de har agt, vil hr. Anders Fogh Rasmussens skattecirkus genopstå med fuld styrke. Selskabstømningerne vil genopstå. Ikke i gammelt kendt kriminalform, det tror jeg vi effektivt har lukket for, men helt lovligt og med velsignelse fra Venstre og De Konservative. Det er utroligt, men desværre sandheden om de to partiers skattepolitik.

Man skal ikke glemme, at de 2 mia. kr., der er beregnet som udestående fra selskabstømningerne, kun er toppen af isbjerget. Hertil skal lægges et tab, der er mange gange større, som følge af helt lovlig spekulation i de regler, som V og K nu vil genindføre.

Heroveni kommer, at genindførelse af de gamle regler ville være dybt erhvervs- og beskæftigelseskadeligt. Virksomhederne ville blive tømt for den kapital, som der er så hårdt brug for til at investere i nye produkter, i nye markeder og dermed i flere arbejdspladser. Det ville være endnu et VK-bidrag til at sende os tilbage til den depressive situation, som vi overtog i 1993.

Vi skal altså ikke bare feje op efter fortidens synder. Vi skal også kæmpe mod de samme folk, så de ikke får magt til at spole udviklingen tilbage til før 1993. Opfejningen efter VK-regeringen og den daværende skatteministers 5 års regeringstid vil tage mindst 10 år. Det er dyrt, det er trist, og det er næsten uoverkommeligt at rydde op efter så meget fusk og holdningsmæssigt forfald.

Jeg håber virkelig, at de nuværende ministre har ressourcer til at løse opgaven, men det er lettere sagt end gjort. Man kan jo ikke bare tilføre ubegrænsede nye menneskelige ressourcer, som kan løfte de store udviklede opgaver, som vi taler om. De findes simpelt hen ikke i ubegrænset antal.